

Az említett szövetségben s e belátással jutottam a boldogulást idéző felnőttkorba. Ha ennek, mint említettem, attribútuma az, hogy olyasvalamit hozunk létre, ami túlél bennünket, csak egyik lehetőség a gyermek iránti vágy, a fogalom ennél tágabb tartományú. Magában foglalja azt is, hogy eszméket hozunk létre és/vagy tanítunk.

Erikson úgy vélte, hogy az alkotóképesség iránti vágy eltolódást jelent az intimitástól a társadalom egészségének irányába. Részemről ez az írás tanúskodhat erről, mint keresztény identitásom (Krisztus-imagóm) alakulásának dokumentuma.

KORINEK LÁSZLÓ  
egyetemi tanár,  
kriminológus

## „Hétköznapi hitem”

Nehezen tudnám leszűkíteni egy vagy néhány személyre annak a folyamatnak a megindítóját, amely jelenlegi személyiségem kialakulásában meghatározó szerepet játszott. Ráadásul sajnálatos módon aligha szolgálhatok klasszikusan sorsfordító istenélményemmel. Meglehet, érzékenységem hiányzott, hogy ezt észrevegyem, de az is megeshet, hogy látványos fordulatok, megigazulások általában is hiányoztak életemből.

Most, így a századvégen gyakran fordul meg a fejemben, hogy mennyi tanulással szolgált ez az utolsó évszázad — amelyet részben saját, részben személyesen ismert felmenőim történeteiből ismerek. Mit is üzen a 20. század? Következik-e majd a 21. század az előzőből? Miért van az, hogy a keresztény civilizáció a legerősebb és legszámottevőbb a világon? Ugyanakkor miért csökken itt, Európában a vallásosság?

Mivel szűkebb szakmám a kriminológia, a bűnös emberi magatartás kutatása, az is egyre többször jut eszembe, hogy talán rosszul teszem fel az alapkérdést, és valójában nem a bűnözővé válást kellene magyarázni, hanem hogy miért maradnak (vagy lesznek) jók és törvénytisztelők az emberek.

Ha így közelítem meg a problémát, és így próbálok válaszolni a kérdésre, talán a legfontosabb tanulásként leszűrhetem, hogy elődeim életük egy-egy pontján fontosnak találták, hogy továbbadják azt a hagyományt, ami a kereszténység felvétele óta, tehát már 30-40 generáción át töretlenül tart, és ennek a láncolatnak aktuális cselekvő tagjaként élni és dolgozni bizonyosan felelőség, de egyben megnyugtató érzés is, hogy jó úton járok, nem tévedtem el.

Persze amennyire vissza tudok emlékezni, nagyapámnak, néhai Korinek Adolfnak más lehetett az istenképe. Asztalosmesterként a gyalupad mellett a vasárnapi szentbeszédet még napokig forgatta a fejében, esetenként vitatkozott a hallottakkal.

Be kell vallanom, velem ez szinte sosem szokott előfordulni. Lehet, hogy én távolodtam el az egyháztól, vagy a magamfajta emberek változtak volna meg? Rossz keresztények lettünk?

Visszatérve az eredeti kérdésselvetésre, ha mégis keresem a múltamban azokat a személyeket, eseményeket, akik és amelyek nyomot hagyhattak életutamon, elsőnek kétségkívül a szülői ház említendő. Olyan faluban nőttem fel, amelynek erkölcsi rendje, tekintélytisztelete mai szemmel már idillikus, de azért egyúttal tanulságos is volt. A plébános vagy a káplán 4-5 hetente meglátogatott bennünket, és 1-2 órára a felnőttek leültek beszélgetni. Ők az életünk vagy még inkább a hétköznapjaink részei voltak.

A szigorú követelmények (de ugyanakkor kiszámítható felelősségi viszonyok) valahogy egyszerűbbé tették az akkori életet. Amikor 1956. november elején egy este erős tűzérzési tűz hallatszott, másnap a szüleim számára nem volt kétséges, hogy erre hivatkozva sem lehet lógni az iskolából, és így aztán bátyám volt az egyetlen VII., és én az egyetlen V. osztályos az általános iskolában.

A második helyen egy pap barátomat kell említenem, aki immár 25 éve törődik a lelkem alakulásával, és mindig készen állt, ha erkölcsi dilemmáim adódtak. De önmagában — amikor számaltalan esetben feltettem magamnak a kérdést, ő most mit tenne — pusztán létének morális súlya is elegendőnek bizonyult. Egyszerűen jelen volt az életemben.

Nem hallgathatom el, hogy összeakadtam rossz pappal is, pontosabban ő inkább embernek volt rossz, így papnak sem lehetett jó. Ennélfogva nagyon nehezen tudtam megértetni magammal, hogy miért tesz vele éppen engem próbára a Teremtő.

Ha pedig Jézus Krisztus szerepét vizsgálom, talán egy istenélményyszerű esetet mégiscsak fel tudok idézni, ami a világképemet bizonyosan formálta.

1992-ben feleségemmel az izraeli kormány vendégeként egy hetet töltöttem a Szentföldön. A vendéglátók nagyon figyelmesen tekintettel voltak vallásos meggyőződésünkre, és a hivatalos programok után a szent helyek legtöbbszöréhez is elvittek. Így adódott, hogy egy délután a csodálatos kenyérszaporítás helyszínére, majd a Genezáreti-tavon történő hajózás után Szent János keresztelési helye (a Jordán mellett) volt az úti program, és Názáretben, az Angyali Üdvözlés bazilikájában fejeztük be a napot.

Késő este volt már, amikor ott álltam a bazilika altemplomában egy pincyszerű szobában, és karnyújtásnyíró szemléltem az 1. századból származó görög nyelvű falkarcolásokat, amelyek Máriaéhoz és Jézushoz fohászkodtak. És ekkor történt velem valami. Valami világossá vált előttem. Éspedig az, hogy Jézus történetét, mint mindenki, én is a kis katekizmusból 6-7 évesen ismertem meg, és őszintén megvallva, ez valahogy (Isten bűnömül

ne vegye!) egybemosódott azokkal az egyéb szép történetekkel (mesékkel), amelyeket ez idő tájt hallhattam. De akkor, ott, úgy éreztem, hogy üzent nekem az az ismeretlen őskeresztény zarándok, aki még biztosan tudta, hogy itt állt az a ház, amelyben Joachim, Anna és a fiatal Mirjam élt. Vagyis tudatosodott bennem, hogy két évezred óta él valami, ami most bennem folytatódik. Talán mégis természetfeletti teljesítmény az, hogy tizenkét „ágrólszakadt” galileai egyetlen eszmével az akkor ismert egész világot átfordította! És ez a hit él, tehát a Gondviselő bizonyosan akart ezzel (meg talán velem is) valamit!

KRÁNITZ MIHÁLY  
teológiai tanár

## Ünnepi pillanatban

Megállíthatatlanul elérkezik a 2000. esztendő, és mindenki feszült várakozásban él. Ez a szám szimbolikus. Ha nem lenne kerek, nem sokban különbözne a többi négyjegyű számtól. Ám mégis sokatmondó. Az egyház történelme során mindig nagy figyelmet szentelt a számok üzenetének. Erre maga a Szentírás is felhatalmazza, ahol az egy, a három, a hét, a tíz, a tizenkettő, a negyven, az ötven és a száznegyvennégyezer az olvasó számára is érthető módon hozza közelebb a számok világán keresztül azt a titkot, amit kimondani valójában nem lehet, csak megközelíteni. Ezért az egyház gondolkodásában a múlt, a hagyomány éppúgy jelen van, mint a jövőre irányultság. Az első ezredévfordulónak is döntő jelentősége volt az egyének és — tudjuk mi, magyarok is — a népek szempontjából. A szentévek kerek, Krisztus születéséhez mért évfordulói a késő középkortól kezdve minden keresztény számára kívánták elhozni a megváltás eredeti megtapasztalásának érzését, a lelki élet felszításával. A mostani nagy jubileum személyesen kettős címen is érint, mint magyart és mint keresztényt. A jubileum ünnepet jelent, és talán ezek az egyéni gondolatok nekem és másoknak is hasznosak lesznek, mert az ünnepre készülni kell. A gyakran monoton életünkben ezért mégis fontosak a számok és az évfordulók.

Utoljára tíz évvel ezelőtt kértek fel személyes hangú írásra a Szentendrei Ferencs Gimnázium évkönyvébe. Akkor harminc éves voltam, és újmiséis papként próbáltam visszaemlékezni az elmúlt néhány évtizedre. Persze először vonakodtam, de ilyenkor, ha nem kedvtelésből írok naplót, mindig segítségemre siet a Lélek. Mivel az ember már gyermekkora óta kérdező lény, hadd tegyek fel én is néhány kérdést, keresve rá a lehetséges válaszokat. Azonnal itt az első, majd a többi. A hatmilliárdomodik ember megszületése után milyen jelentősége van az egyes ember leírt szavainak? Milyen visszhangja van, érdekel-e valakit? Van-e